

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE ANWERPEN
VAN 17 NOVEMBER 2025**

Kamer AC10

In de zaak van het openbaar ministerie en BURGERLIJKE PARTIJ(EN) :

1.
N. B.
RRN (...)
geboren te Turnhout op (...)
ingeschreven (...)
van Belgische nationaliteit

burgerlijke partij, bijgestaan door Meester Vangenechten Johan, advocaat te Antwerpen Meester de Potter Sven, advocaat te Antwerpen Meester De Maeyer Peter, advocaat te Antwerpen.

2.
R., J. J. C. A.
RRN (...)
geboren te Antwerpen op (...)
ingeschreven te (...)
van Belgische nationaliteit

burgerlijke partij, bijgestaan door Meester Vangenechten Johan, advocaat te Antwerpen Meester de Potter Sven, advocaat te Antwerpen Meester De Maeyer Peter, advocaat te Antwerpen.

3.
Vereniging zonder winstoogmerk L. M.
met maatschappelijke zetel gevestigd te ,
ingeschreven onder het ondernemingsnummer (...)

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door Meester Vandekerckhove Hendrik, advocaat te Antwerpen

4.

T. A.

RRN (...)

geboren te Antwerpen(Wilrijk) op (...)

ingeschreven te (...)

van Belgische nationaliteit

burgerlijke partij, bijgestaan door Meester Vangenechten Johan, advocaat te Antwerpen Meester de Potter Sven, advocaat te Antwerpen Meester De Maeyer Peter, advocaat te Antwerpen.

tegen:

BEKLAAGDE(N) :

1.

K.K. D. B.

RRN. (...)

geboren te Mortsel op (...)

met administratief adres in het (...)

van Belgische nationaliteit

beklaagde, bijgestaan door Meester Dedecker Dimitri, advocaat te Brugge.

2.

M. J. M. C.

RRN (...)

geboren te Antwerpen(Wilrijk) op (...)

met administratief adres in het (...)

van Belgische nationaliteit

beklaagde, bijgestaan door Meester Clonen Koen, advocaat te Antwerpen.

3. A. K.

RRN (...)

geboren te Antwerpen(Borgerhout) op (...)

met administratief adres in het (...)

van Belgische nationaliteit

beklaagde, bijgestaan door Meester Van Herpe Ruben, advocaat te Antwerpen.

4.

R M. M.-M. S.

RRN (...)

geboren te Bornem op (...)

met administratief adres in het (...)

van Belgische nationaliteit

beklaagde, bijgestaan door Meester De Jonge Hannah, advocaat te Antwerpen.

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt;

door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt;

of, door het plegen van de feiten rechtstreeks te hebben uitgelokt door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken dan wel door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld.

opzettelijke slagen met de dood tot gevolg opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan P. A. , met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen werden toegebracht zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood hebben veroorzaakt, de slagen geboden zijnde door de ogenblikkelijke noodzaak van de wettige verdediging van zichzelf of van een ander
(art. 392, 398, 401 lid 1 en 416 Sw)

te Antwerpen op 9 juli 2019
door K. D. B. , M. C. , A. K. , R. S. ,

PROCEDURE

De rechtbank neemt kennis van de beschikking van de raadkamer van deze rechtbank van 19 februari 2025 waarin verzachtende omstandigheden werden aangenomen.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

BEOORDELING

1. Feiten en relevante elementen uit het onderzoek

1.1. Verloop van de interventie in het appartement van P. A.

1.1.1.

Op 9 juli 2019 om 14.14 uur wordt de politie via de Blauwe Lijn opgeroepen door de moeder van P. A. , burgerlijke partij N. B. , naar een appartement in de (...) in Antwerpen. Zij meldt onder meer dat ze al twee weken niets meer van hem heeft gehoord, dat hij schizofreen/psychotisch, ongelukkig en op zichzelf is en dat hij mogelijk drugs en alcohol gebruikt. In het verleden zou hij in een psychiatrische kliniek in Zoersel opgenomen zijn. Om 15.36 uur meldt tweede beklagde, inspecteur M. C. :
- dat de politie-inspecteurs verschillende keren hebben aangebeld en zich luid kenbaar gemaakt hebben als politie;

- dat ze in het appartement muziek en gestommel hebben gehoord;
- dat A. politieel gekend is als gewoontegebruiker drugs, voor enkele feiten van belaging en verdwijningen;
- dat er door TCK nazicht werd gedaan in Antwerpse ziekenhuizen, met negatief resultaat;
- dat de conciërge zich heeft gemeld die met minieme schade de deur van het appartement zou kunnen openen.

Terreinondersteuner N. V. geeft C. vervolgens de opdracht om de conciërge de deur te laten openen en nazicht te doen in het appartement naar het welbevinden van A. , op basis van stilzwijgend hulpgeroep. Daarnaast dienen zij zich duidelijk als politie kenbaar te maken, door luide sommaties.

Om 15.50 uur meldt de interventieploeg dat er geschoten is en wordt een ziekenwagen gevraagd. Ter plaatse treffen de verbalisanten A. S. , de beheerder van het gebouw, aan in de hal van de zesde verdieping naast een plas bloed, terwijl hij bloedt uit een hoofdwonde. In de hal liggen twee kogelhulzen. In het appartement wordt een bewusteloze man, later geïdentificeerd als P. A. , gereanimeerd door vierde beklagde inspecteur R. S. en vervolgens door eerste beklagde inspecteur K. D. B. . Verder stellen de verbalisanten een kogelinslag vast in het raam aan de achterzijde van het appartement.

Om 16.13 uur stelt de urgentie-arts het overlijden van A. vast. S. wordt overgebracht naar het ziekenhuis. Uit het medisch attest van S. blijkt dat hij licht gekwetst is. Er wordt een arbeidsongeschiktheid van drie dagen voorzien.

Uit de medische attesten van D. B. , C. , derde beklagde inspecteur A. K. en S. blijkt dat zij na de interventie een acute stressreactie of -stoornis vertoonden. Er wordt een arbeidsongeschiktheid voorzien van 9 tot en met 24 juli 2019.

1.1.2.

A. S. verklaart dat hij de voorzitter van de raad van mede-eigenaars van het gebouw is. Hij kende A. , die al lang in het gebouw woonde. Hij verklaart dat A. niet makkelijk in de omgang was en medicatie moest nemen voor een psychische stoornis. Hij weet niet of A. drugs gebruikte. De ouders van A. belden S. regelmatig, waarna S. checkte hoe het met A. ging. S. verklaart dat het al meermaals gebeurd is dat de politie hem belde om toegang te krijgen tot de studio van A. . Een week voor de feiten werd A. gezocht door zijn moeder en heeft S. samen met haar de elektriciteit even afgezet zodat A. in de hal zou komen. S. heeft A. toen gesproken en verklaart dat het minder goed ging met hem.

Op 9 juli 2019 zag S. twee politie-inspecteurs, een man en een vrouw, via de parlofoon aanbellen bij A. , maar ze kregen geen reactie. S. heeft hen binnengelaten in het gebouw. Hij vertelde hen ook dat A. normaal gezien niet opendoet als hij weet dat het de politie is. S. heeft zelf op de deur van de studio geklopt en geroepen dat hij aan de deur stond en dat de politie hem nodig had. Ze hebben ook geprobeerd de elektriciteit even af te zetten, maar er kwam geen reactie. De politie zei hem dat ze nog zouden rondbellen naar ziekenhuizen en instellingen, waarna S. vertrok naar een buurvrouw. Om 15.26 uur werd hij gebeld door de politie-inspecteur met de vraag terug te komen omdat ze onverstaaanbaar geroep gehoord hadden. S. verklaart dat ze vervolgens geprobeerd hebben om via het terras van een andere studio bij A. binnen te kijken, maar dat ze niets konden zien. Nadat ze nog steeds geen reactie kregen, heeft S. voorgesteld om de cilinders van het slot van de deur te verwijderen, omdat dat makkelijker en goedkoper zou zijn dan de deur open te breken. Na toestemming van de oversten van de aanwezige politie, vertrok S. om zijn gereedschap te halen. Wanneer hij terugkwam, vertelde de politie hem dat ze versterking gevraagd hadden omdat A. geroepen had en agressief overkwam. Toen de versterking toekwam, maakte S. het slot van de deur los. Hij verklaart dat hij meermaals door de deur geroepen heeft dat de politie zou binnenkomen als A. de deur niet opendeed. Nadat S. de cilinders verwijderd had, zag hij A. achter de deur staan. Opeens ging de deur open, maar S. weet niet wie de deur geopend heeft. S. zat gehurkt, hoorde "Mes!" en "Doet dat mes weg!" geroepen worden en voelde iets aan zijn hoofd. Hij heeft ook twee doffe geluiden gehoord. Hij verklaart dat hij op de grond gevallen is, dat mensen over hem gestapt zijn en dat hij een mes met een geel of wit handvat gezien heeft. Zelf is hij

niet binnen geweest in de studio. Hij verklaart dat hij niet de indruk had dat de politie-inspecteurs nerveus of agressief waren voor de deur van de studio open was.

Bij zijn herverhoor op 25 februari 2020 verklaart S. dat hij zich herinnert dat het mes dat A. gebruikte een geel of een groen handvat had. Hij vermoedt dat het gat in de deur, naast de klink, ontstaan is omdat er door de deur geschoten is toen A. hem gestoken heeft. Hij heeft niet gezien of dit gat dwars door de deur ging. Verder verklaart S. dat hij nog veel psychische hinder ondervindt door het voorval en de gebeurtenis regelmatig herbeleeft.

Bij zijn tweede herverhoor op 12 maart 2025 verklaart S. dat hij door vrienden telefonisch gecontacteerd werd over de verschijning van de vader van A. in het televisieprogramma 'De tafel van Gert'. Hij kreeg een schuldgevoel omdat het steeds ging over het mes dat niet gevonden werd, terwijl hij wel dacht dat hij door een mes gestoken werd. Het werd hem te veel, waardoor hij op 3 maart 2025 de noodcentrale belde omdat hij nood had om er met iemand over te praten. Hij benadrukt dat de politie hem beschermd heeft, al weet hij niet wat er binnen in het appartement gebeurd is. Hij herhaalt vervolgens zijn relaas van de feiten en verduidelijkt dat op het ogenblik dat de deur openging, hij "Mes! Mes! Mes!" hoorde, omhoog keek en A. zag staan met opgeheven arm/hand met "iets geel-oranje achtigs" dat op hem afkwam. Hij heeft eerder verklaard dat het een mes was, maar het kon evengoed een schroevendraaier of iets anders geweest zijn. Vervolgens voelde hij een slag en hij vermoedt dat hij dan even het bewustzijn verloren is. Even later zag en voelde hij dat hij bloedde. Hij zag ook hulzen liggen op de grond. Hij verklaart dat hij meermaals door de ouders van A. gecontacteerd werd over wat er allemaal gebeurd was. De laatste keer dat hij hen gezien heeft, vroeg de vader van A. nog eens uitdrukkelijk of de politie al met getrokken wapens in de gang stonden voor ze het appartement binnengingen. Hij verklaart dat hij toen nogmaals herhaald heeft dat dat niet het geval was.

Uit het verslag van de gerechtsdeskundige blijkt dat S. op 9 juli 2019 lichtgewond raakte ten gevolge van een oppervlakkige (snij-)wonde die gehecht moest worden in het ziekenhuis. Gezien de aanwezigheid van deze hechtingen, konden de wondranden niet meer beoordeeld worden en konden door de gerechtsdeskundige geen verdere uitspraken gedaan worden over de aard van het letsel, het exacte ontstaansmechanisme (snij-/steekwonde) en een mogelijk daadwapen. De deskundige besluit dat de bevindingen evenwel in overeenstemming kunnen zijn met de door S. verhaalde omstandigheden.

1.1.3.

Terreinondersteuner W. B. verklaart dat hij op 9 juli 2019 met dagdienst belast was en via de radio op de hoogte was van het verloop van de interventie in het appartement van A. . Zijn aandacht werd getrokken toen hij hoorde dat de ploeg ter plaatse om versterking vroeg, dat het snelle responsteam niet beschikbaar was en dat een gewone interventieploeg gestuurd werd. Hij zette zijn dienst verder tot het ogenblik dat C. op een paniekerige manier om een ambulance vroeg en hij hoorde dat er geschoten was. Hij is onmiddellijk ter plaatse gereden en kwam maximaal twee minuten later toe. Toen hij toekwam, waren inspecteurs B. en L. ook reeds aanwezig en kwam C. uit de lift. Ze was erg overstuur en B. merkte dat haar holster openstond en de slede van het wapen achteruit stond. Haar wapen was kennelijk geblokkeerd. Ze wist niet of ze geschoten had. Op de zesde verdieping trof hij S. bebloed op de grond aan. In het appartement zag hij dat S. A. aan het reanimeren was. A. was op verschillende plaatsen bebloed en er lag ook bloed naast hem. K. was achter de zetel aan het kijken, waarop B. hem zei dat hij daar onmiddellijk mee moest stoppen omdat er sporenbewust gehandeld moest worden. K. liep te ijsberen in het appartement. D. B. stond afwachting in het appartement en was helemaal van streek. Toen D. B. de reanimatie overnam van S. , gingen S. en K. richting de gang. B. verklaart dat zij ook duidelijk onder de indruk waren van het gebeuren. B. heeft niet met beklagden gesproken over wat er gebeurd was. Hij verklaart dat het appartement vrij donker was en dat de zaklamp van een collega aan was en op het aanrecht lag.

1.1.4.

Uit de exploitatie van de radio- en telefonische communicatie blijkt volgend verloop van de interventie:

- om 14.14 uur vindt de oproep door B.. plaats;

- om 14.18 uur gebeurt de dispatching naar de interventieploeg B. 232 met een korte samenvatting van de melding, namelijk “Moeder ongerust over feit dat ze nadat ze twee weken niets meer gehoord heeft van haar zoon A. Pieter, gordijn hangt al twee weken op dezelfde wijze; postbus zat overvol. Pieter zou schizofreen en psychotisch zijn. Moeder heeft geen sleutel van het appartement.”;
- tussen 14.23 uur en 15.26 uur communicatie over opzoekingen naar A. en de negatieve resultaten van contact met ziekenhuizen;
- om 15.27 uur meldt B. 232 (vrouwenstem) dat ze iemand horen aan de deur en dat ze zullen proberen om die persoon buiten te krijgen om met hem te praten. De commandokamer antwoordt “OK” en meldt dat het nazicht van de ziekenhuizen negatief was;
- om 15.42.33 uur vinden oproepen van de commandokamer naar B. 232 plaats, zonder antwoord;
- om 15.42.45 uur meldt B. 232 (vrouwenstem) dat ze de deur gaan openen om te zien of A. binnen is en vraagt de ploeg om een bijstandsploeg voor het geval A. in een psychose zit;
- om 15.43 uur wordt assistentie van B. 231 toegewezen aan de ploeg;
- om 15.52 uur meldt B. 232 (vrouwenstem in paniek) dat er geschoten is op de zesde verdieping en dat er dringend een ziekenwagen nodig is. Diverse ploegen melden dat ze in versterking gaan en B. 232 (mannenstem) meldt vervolgens dat ze de deur hebben moeten forceren, dat A. met een mes voor de deur stond en de conciërge in het hoofd gestoken heeft. Hij meldt verder dat de conciërge op de grond ligt bij bewustzijn, dat er meerdere schoten gelost werden op A. . Of A. bij bewustzijn is, is onverstaanbaar. Er wordt dringend een MUG gevraagd. De commandokamer herhaalt dat er geschoten is op A. en dat A. nog bij bewustzijn is, waarop de ploeg positief antwoordt;
- om 15.53 uur volgt er een oproep vanuit de commandokamer naar de dienst 100 met de vraag om een ziekenwagen en MUG voor een man die gestoken zou zijn in het oog. De informatie wordt aangevuld met het schieten op de verdachte nadat die zich in het oog had gestoken.
- om 15.55 uur volgt een situatieschets door B. 231 dat de conciërge gekwetst is met een steekwonde in de schedel en dat de dader meerdere schotwonden heeft;
- vervolgens volgt de communicatie over het ter plaatse komen van versterking en de ziekenwagens, waarna om 16.16 uur gemeld wordt dat de reanimatie gestopt is en dat A. overleden is;
- om 16.43 uur vraagt de commando-officier om een situatieschets en om 16.47 uur wordt een situatieschets gegeven op basis van iemand die met de betrokken politie-inspecteurs gesproken heeft: bij het openen van de deur werd een conciërge gestoken met een mes waarna er geschoten is op de dader;
- om 16.58 uur belt de commando-officier met terreinondersteuner N. V. , die na een bevestiging van wat gebeurd is, aanvult dat elke betrokken inspecteur geschoten heeft en dat ‘Matthew’ van de schietstand ter plaatse is en hen gesproken heeft.

1.2. Verklaringen omgeving P. A.

1.2.1.

N. B. verklaart dat ze op 9 juli 2019 contact heeft opgenomen met de Blauwe Lijn omdat ze bezorgd was over haar zoon. Ze had al een paar weken geen teken van leven meer van hem opgevangen ondanks meerdere pogingen om hem telefonisch of aan zijn deur te bereiken. De brievenbus was niet leeggemaakt en zijn overbuurvrouw ‘S.’ vertelde haar dat het zeer slecht ging met zijn psychische toestand. ‘S.’ had haar gevraagd of ze bij A. moest aanbellen, maar B. . had dit geweigerd omdat ze wist dat A. zeer dominant en agressief kan worden door onverwachte situaties. Verder schetst B. . de psychiatrische voorgeschiedenis van haar zoon.

Ze stelt dat hij medicatie moest nemen voor wanen en hallucinaties, maar voor zover zij wisten nam hij die medicatie en nam hij zijn toevlucht in alcohol. Een overbuur heeft haar verteld dat A. in contact zou staan met personen voor verdovende middelen. Ze verklaart dat A. in januari 2019 in Griekenland gearresteerd is naar aanleiding van bedreigingen met een mes. Ze bezorgt de politie verschillende documenten waaronder het proces-verbaal van arrestatie van A. in Griekenland.

1.2.2.

C. V. T. , buurman van A. , verklaart dat hij op 9 juli 2019 omstreeks 15.15 uur à 15.30 uur de deurbel van A. meermaals hoorde luiden en later ook mensen in de gang hoorde roepen dat A. de deur moest openen. De conciërge en de twee politie-inspecteurs hebben ook via het terras van V. T. geprobeerd om te kijken naar het appartement van A. . Nadien werd er nog vaak bij A. aangebelld en geroepen. Toen V. T. vertrok, zag hij de conciërge prutsen aan de deur van A. in de aanwezigheid van vier politie-inspecteurs. Wanneer de liftdeur openging, hoorde hij de conciërge roepen dat ze naar binnen gingen gaan en eens V. T. in de lift stond hoorde hij een aantal knallen, zeker twee knallen. V. T. omschrijft A. als gestoord en verklaart dat hij 's nachts soms luid begon te roepen, maar dat hij heeft A. nooit agressief of onder invloed heeft gezien. Wanneer A. 's nachts aan het roepen was, dacht V. T. wel dat hij iets gepakt had.

1.2.3.

I. K. , buurman van A. , verklaart dat het de laatste tijd erger werd met A. . Hij verklaart dat A. E. G. een meisje dat op de vijfde verdieping woont, lastigviel, waardoor zij niet meer met hem alleen in de lift durfde zijn. Een week voor de feiten was K. op café toen A. daar plots ook was en erg instabiel overkwam: A. sprak Nederlands, Frans en Engels maar voerde niet echt een conversatie en vertrok nadien gewoon. Soms stond A. op onverwachte momenten te roepen. De broer van K. had hem verteld dat er de laatste dagen stank uit het appartement van A. kwam, het rook dan ook naar cannabis.

1.2.4.

E. G., buurvrouw van A. , verklaart dat zij al zeker drie keer naar de Blauwe Lijn gebeld heeft in het kader van problemen met A. . Ze heeft de politie meermaals gemeld dat hij dringende zorgen nodig had en dat ze erg bang was van hem. Ze haalt enkele voorvallen aan en stelt dat het haar, gelet op de labiele toestand van A. , niet verbaast dat S. door hem werd aangevallen. Ten gevolge van het gedrag van A. had ze haar gsm-toestel zo ingesteld dat ze onmiddellijk een SOS-signaal naar de politie kon sturen. Op 9 juli 2019 heeft ze omstreeks 15.45 à 15.50 uur een luide bonk gehoord, gevolgd door drie schoten.

1.3. Afgelegde verklaringen beklaagden

1.3.1.

Eerste beklaagde D. B. verklaart dat hij op 9 juli 2019 samen met tweede beklaagde C. van dienst was toen ze rond 14.30 à 14.45 uur werden opgeroepen naar het appartement van A. . In de FOCUS-applicatie lazen ze dat A. psychische problemen had waarvoor hij reeds in behandeling was geweest. In het ISLP-systeem zagen ze dat hij al vaker verdwenen was en dat hij op 4 juli 2019 aangifte had gedaan van verlies van zijn identiteitskaart. Ze troffen geen informatie aan dat A. agressief zou zijn. Ze belden meermaals aan, maar kregen geen reactie. De gebouwbeheerder begeleidde hen later naar het appartement van A. . Ook aan de deur kregen ze geen reactie. S. bevestigde dat A. psychische problemen en een verslavingsproblematiek had, zeker voor alcohol. D. B. vroeg hem of A. agressief uit de hoek kon komen, wat S. ontkende. S. is vervolgens vertrokken terwijl D. B. en C. via de radiokamer vroegen om nazicht te doen bij ziekenhuizen en B. . contacteerden om meer informatie te verkrijgen over A. .

D. B. verklaart verder dat hij op een bepaald ogenblik uit het appartement muziek hoorde komen en toen ze aanklopten, hoorden ze iemand roepen. D. B. beoordeelde het geroep niet als agressief. Omdat ze daardoor wisten dat er iemand thuis was, zijn ze verder blijven aankloppen en roepen dat ze van de politie waren. Ze deelden hem ook de context mee dat zijn moeder ongerust was, maar er kwam geen reactie waarna ze S. opnieuw contacteerden. S. klopte ook aan, maar wederom zonder resultaat. D. B. bevestigt dat ze via het appartement van de burens hebben geprobeerd zicht te krijgen op het appartement van A. . S. stelde voor om het cilinderslot te verwijderen als ze zouden willen binnengaan, om schade en kosten te beperken.

C. nam vervolgens contact op met terreinondersteuner V. waarbij zij het volledige relaas deed en het voorstel van S. vermeldde. V. antwoordde dat ze op basis van stilzwijgend hulpgeroep binnen mochten gaan en daarbij mochten ingaan op het voorstel van S. . Toen S. zijn gereedschap ging halen, klopte D. B. nogmaals aan en riep A. heel agressief en luid dat ze moesten weggaan en iets onverstaanbaars. Gelet op zijn agressieve toon, besloten D. B. en C. samen om versterking te vragen. Ze zeiden dat S. moest wachten tot de versterking was toegekomen en vertelden hem wat er gebeurd was terwijl hij weg was. Bij zijn herverhoor op 25 juni 2020 verduidelijkt D. B. dat hoewel A. “go away!” riep en ze besloten om versterking in te roepen, hun doelstelling nog steeds was om hulp te verlenen aan een persoon in nood. Ze moesten zich vergewissen van zijn toestand en wisten niet wie er in de studio aanwezig was. Het was ook niet mogelijk om op een later moment terug te keren; een persoon die kennelijk in nood verkeert dient onmiddellijk geholpen te worden en uitstel van hulpverlening zou nefast kunnen aflopen.

D. B. verklaart dat eens de versterking was toegekomen, S. op zijn knieën zat en de cilinder verwijderde. Deze handelingen namen een paar minuten in beslag en D. B. verklaart dat het wel wat lawaai maakte, waardoor het in het appartement duidelijk hoorbaar geweest moet zijn. Ondertussen stond D. B. in ‘contacthouding’ (met zijn hand op zijn geholsterd, geladen en gewapend wapen) rechts van S. en hield hij de deur in het oog. C. stond achter S. , links van D. B. . Hij vermoedt dat S. naast C. stond en vervolgens K., maar hij is niet zeker van hun exacte positie en of zij ook in contacthouding stonden, omdat hij volledig gefocust was op de deur. Het is niet duidelijk of de deur openging door S. of A. , maar D. B. zag dat de deur zo’n 20 à 30 cm openging en zag een hand waarin een mes stak. Het lemmet was naar beneden gericht en er werd een neerwaartse beweging gemaakt naar het hoofd van S. die nog geknield zat. Daarna zag D. B. de hand nog eens omhoog en omlaag gaan. S. was duidelijk geraakt want hij begon hevig te roepen en te bloeden. Bij zijn herverhoor verduidelijkt D. B. dat S. de instructie had gekregen om opzij te gaan eens de deur open was, maar dat S. daar uiteindelijk niet de kans toe had. D. B. omschrijft het mes als een keukenvleesmes, met een niet-gekarteld lemmet van zo’n 10 à 15 cm. Iemand riep “Mes!”, wat een aangeleerde procedure is zodat alle collega’s op de hoogte zijn van het gevaar. D. B. heeft zich vervolgens verplaatst om zijn vuurlijn te corrigeren, zijn wapen getrokken en gericht naar de deur die op dat moment volledig geopend was. A. keek hem aan, had zijn mes in zijn rechterhand, bovenhands vast en maakte aanstalten om ermee uit te halen. D. B. weet niet of dit naar hem of S. was, maar hij besloot te schieten en hoorde iemand ook “Schiet!” roepen. Hij licht toe dat hij hierdoor bevestigd werd in zijn beoordeling en dat dit zo wordt aangeleerd. Hij loste één schot, gericht op het bovenlichaam, waarna A. naar binnen is gelopen. D. B. heeft een stap naar achteren gezet en S. en K. zijn het appartement binnengegaan. D. B. weet niet wie er als eerste naar binnen is gegaan, maar zelf is hij als derde naar binnengegaan. C. bleef bij S. in de hal. Bij zijn herverhoor verklaart D. B. dat er geen andere middelen dan het vuurwapen werden aangewend omdat deze niet werkzaam waren. Gezien de snelheid, het gebruik van een mes en de korte afstand, had hij geen andere optie dan zijn vuurwapen te gebruiken. Dat ze het appartement vervolgens zijn binnengegaan nadat A. de deur dichtdeed, is omdat ze hulp moesten verlenen aan A. en ze zich er nog steeds van moesten vergewissen of er nog derden in de studio aanwezig waren.

Verder verklaart D. B. dat K. in het appartement zei dat A. het mes moest laten vallen en op de grond moest gaan liggen. A. heeft zich vervolgens omgedraaid, waardoor hij met zijn gezicht naar hen stond, en ging naar K. terwijl hij het mes bovenhands vasthield. Op dat ogenblik leek A. nog niet verwond. K. heeft twee schoten gelost, waarop A. naar achteren ging en zijn aanval staakte. A. had op dat ogenblik nog steeds een mes in zijn rechterhand. S. zei dat hij een vuurlijn zou aanleggen op het been van A. om te kunnen reageren als A. opnieuw zou aanvallen. Ze sommeerden hem intussen constant om het mes neer te leggen, maar A. reageerde niet. A. maakte weer een beweging met het mes in de richting van K. , waarop S. een schot loste, A. in elkaar stuwde en het mes liet vallen. A. lag op zijn buik en S. schopte het mes weg om de situatie veilig te stellen. S. heeft vervolgens de ingangswonden proberen te stelpen. Wanneer A. niet meer ademde, is S. gestart met de hartmassage, wat D. B. heeft overgenomen tot het medisch team ter plaatse kwam.

Tweede beklaagde C. verklaart dat ze op 9 juli 2019 samen met eerste beklaagde D. B. van dienst was toen ze de melding van B. . ontvingen. In het politiekantoor controleerde ze het ISLP-systeem en contacteerde ze het psychiatrisch centrum Bethaniën in Zoersel. Ze trachtten ook de twee oproepnummers die bij de melding vermeld werden, te contacteren maar werden meteen doorverbonden naar voicemail. Vervolgens zijn ze naar het appartement van A. gereden. Ze belden aan bij verschillende appartementen van de zesde verdieping, zonder reactie. De conciërge, S. , liet hen vervolgens binnen en vertelde dat hij A. goed kende en een goed contact had met de ouders van A. . Aan de deur van A. klopten ze meermaals aan en maakten ze zich kenbaar als politie. Wanneer S. vertrokken was, lieten ze via de radiokamer nazicht doen in de ziekenhuizen en vernamen ze later dat dit nazicht negatief was. Ze contacteerden ook B. . en C. verklaart dat ze uit het gesprek kon opmaken dat er geen enkele aanwijzing was dat A. agressief kon zijn. Ze klopten nog meermaals aan en hoorden opeens een muziekje en een geagiteerde “fuck you”. C. verklaart dat ze niet wisten wie er in de studio was en wat zijn gezondheidstoestand was. C. nam contact op met de terreinondersteuner die zei dat ze op basis van stilzwijgend hulpgeroep naar binnen konden gaan. De terreinondersteuner ging ook akkoord met het voorstel van de conciërge om de deur te openen. C. liet S. vervolgens weer ter plaatse komen. Ze probeerden ook via het terras van de buurman binnen te kijken in het appartement. Terwijl S. zijn gereedschap ging halen, klopten ze nogmaals aan, herhaalden ze dat ze van de politie waren en dat ze zijn toestand wilden nagaan, waarop vanuit de flat op geagiteerde manier iets werd geroepen dat C. niet kon verstaan. Samen met D. B. besliste ze om versterking te vragen. Toen S. terugkwam, deelden ze hem mee dat ze eerst zouden wachten op versterking.

Toen haar collega's, derde beklaagde K. en vierde beklaagde S. , toekwamen, lichtte ze hen in over de toestand en wat er ging gebeuren. Ter plaatse gaven ze S. de toelating om het slot te verwijderen. S. keek door het cilindergat en zei dat hij vermoedde dat A. achter de deur stond. C. verklaart dat zowel zij als een collega luidop gezegd hebben dat hij van de deur moest weggaan, maar op dat ogenblik ging de deur zo'n 20 à 30 centimeter open. In de deuropening zag ze een man die een mes met het lemmet naar beneden vasthield. Het lemmet was ruim 20 centimeter groot, veel groter dan een aardappelmesje. C. riep “mes!”, S. zei “Hé P.” en A. haalde uit met het mes en stak meerdere keren in het hoofd van S. . Ze verklaart dat zowel zij als D. B. zich naar links verplaatsten en dat ze haar vuurwapen nam. De deur ging volledig open en er werd geroepen dat A. het mes moest laten vallen, maar A. zette een stap voorwaarts en de conciërge zat nog op de grond links voor de geopende deur. Ze nam de beslissing om te schieten op het ogenblik dat A. die stap voorwaarts zette en S. riep toen “Schiet”. Ze heeft éénmaal geschoten en heeft de impact van haar kogel niet gezien. In haar perceptie was zij de enige die in de gang geschoten heeft.

Bij haar herverhoor op 4 juni 2020 verklaart C. dat A. rechtstond en dat zij richtte op zijn borst. Ze verklaart dat dit zo wordt aangeleerd tijdens schietoefeningen en dat tijdens de opleiding mesretentie wordt aangeleerd dat op dergelijke korte afstand, het gebruik van een dienstwapen het enige werkbare middel is tegen een reeds ingezette aanval met een mes.

Verder verklaart C. dat ze zich meteen na het schot bekommerd heeft om de toestand van S. . Ze is het appartement van A. niet binnengegaan en weet niet wat haar collega's vervolgens gedaan hebben. Ze hoorde in het appartement enkele doffe knallen. Ze was zeer onder de indruk van het gebeuren en vermoedt dat ze een onduidelijke melding gedaan heeft via haar radio. In de lift naar beneden om de deur te openen voor de medische hulpdiensten, merkte ze dat haar wapen geblokkeerd was. In het commissariaat heeft ze haar wapengordel uitgedaan en werd haar wapen veiliggesteld. Ze vernam toen dat er één patroon uit de lader was, waardoor ze wist dat ze één keer geschoten had. Nadien werden ze allemaal opgevangen door het stressteam.

1.3.3.

Derde beklaagde K. verklaart dat hij op 9 juli 2019 samen met vierde beklaagde S. de interventieploeg B. 231 vormde. Radiofonisch kregen ze de opdracht om zich te begeven naar het appartement van A. ter versterking van B. 232. K. had de berichtgeving via de radio gevolgd en ter plaatse lichtte C. hen verder in. Aan het appartement vertelde S. dat hij A. goed kende. S. riep naar A. dat hij de deur ging

openen en met de politie zou binnengaan. K. zei hem dat hij het appartement niet mocht binnengaan eens de deur open was, maar afstand moest nemen. Ze namen een veiligheidspositie in en K. had zijn pepperspray al vastgenomen. Bij zijn herverhoor op 25 juni 2020 verduidelijkt K. dat het zijn gewoonte is om in dergelijke gevallen met een potentiële gevaarssituatie zijn pepperspray in de hand te nemen, om niet onmiddellijk een gevaarssituatie te moeten ontmijnen door vuurwapengebruik. Ook K. benadrukt bij zijn herverhoor dat het niet mogelijk was om weg te gaan en op een later tijdstip terug te keren. Hij vertelt over een andere interventie waar een slachtoffer dat had geprobeerd zich van het leven te beroven, zo gered kon worden.

K. verklaart verder dat S. het slot vervolgens open kreeg en dat de deur plots openging. Hij weet niet wie de deur geopend heeft, maar S. had de klink van de deur in zijn hand. De deur ging zo'n 40 centimeter open. S. keek op en sprak A. aan. K. kon vanuit zijn positie niet in het deurgat kijken, maar zag een arm vanuit het deurgat naar beneden komen. In de hand zat een mes met een niet-gekarteld lemmet van ruim 15 à 20 cm, dat naar beneden gericht was. K. zag de arm met het mes twee keer inslaan op de schedel van S., die het uitschreeuwde van de pijn. C. en D. B. reageerden niet en S. riep "Schieten godverdomme!". K. herinnert zich niet dat er geroepen werd dat er een mes was, hij was zich onmiddellijk bewust van het gevaar. Hij zag dat D. B. een schot heeft gelost in de richting van A.. Hij heeft niet gezien dat C. geschoten heeft omdat ze met haar rug naar hem toe stond. A. sloeg de deur dicht, K. stak C. en D. B. langs rechts voorbij en duwde de deur met zijn voet open. Hij heeft zijn pepperspray laten vallen en zijn wapen vastgenomen. Toen hij voorbij S. kwam, zag hij een grote bloeding aan diens schedel. Bij zijn herverhoor verduidelijkt K. dat ze het appartement zijn binnengegaan in het kader van hulpverlening voor A. en mogelijke derden in de woning.

In het appartement stond A. in het midden van zijn studio. Hij stond heel stijf, apathisch opgesteld, had kleine pupillen en hield een mes in zijn rechterhand. A. keek hem heel indringend aan en volgde hem met zijn ogen. K. verklaart dat hij zijn wapen op A. richtte en hem verschillende keren sommeerde om zijn mes neer te leggen, maar dat A. daar geen gevolg aan gaf. K. zag halvelings dat S. rechts achter hem kwam staan, eveneens met getrokken dienstwapen. K. verklaart dat A. zijn arm met mes een bepaald ogenblik ophief in zijn richting. Het lemmet was schuin naar boven gericht in de richting van K.. A. kwam doelgericht met een stevige stap in zijn richting, wat K., gelet op de verwondingen van S., als een doodsbedreiging beschouwde. Hij mikte op de borst van A. en loste één schot. K. zag dat hij A. geraakt had. A. zette een stap achteruit, leek verbaasd, maar zette dan weer een stap naar voren alsof het schot hem niet geraakt had. K. riep "Achteruit!", maar A. kwam weer naar voor. K. loste vervolgens een tweede schot, gericht op de borst. Hij zag geen impact, maar A. stapte achteruit. S. riep "Als hij komt, schiet ik op zijn benen!". Op dat ogenblik richt A. zijn blik op S. en zet hij een stap in diens richting. S. heeft één schot gelost richting de benen van A.. A. zette weer twee stappen naar achteren, begon te wankelen, zette enkele stappen vooruit, liet het mes vallen en viel op zijn buik op de grond. Het mes lag links van A. en werd door S. met de hand weggeschoven in de richting van de zetel en de kast. D. B. is het appartement binnengekomen en hielp S. met het toedienen van de eerste zorgen. A. was aanvankelijk nog bij bewustzijn. K. heeft een MUG gevraagd voor zowel S. als A.. Toen S. hem meldde dat hij geen hartslag meer voelde bij A., heeft K. dat radiofonisch gemeld terwijl S. en D. B. hem trachtten te reanimeren. Verder bevestigt K. dat hij bij de aankomst van B. achter de zetelleuning op zoek was naar het mes. Hij heeft het mes niet gevonden. Hij benadrukt dat hij slechts één schot per keer gelost heeft, om zo min mogelijk geweld te gebruiken tegen A..

Bij zijn herverhoor benadrukt K. dat het gebruik van hun vuurwapen het enige werkzame middel was om geweld met een mes te stoppen. Hij verklaart dat hen tijdens de cursus mesretentie werd aangetoond dat een aanval met een mes op korte afstand enkel afgeweerd kan worden door vuurwapengebruik. Hij herhaalt dat S. in zijn perceptie slechts één keer geschoten heeft. Bij zijn herverhoor op 8 september 2021 verklaart K. dat zijn geheugen op dit vlak mogelijk beïnvloed werd omdat S. na de feiten in hun bijzijn op vraag van de wapenonderrichter zei dat hij één keer geschoten heeft. Verder benadrukt hij dat ze toen ze samen zaten na de feiten, niet onderling over de feiten gesproken hebben.

Vierde beklaagde S. verklaart dat hij op 9 juli 2019 samen met derde beklaagde K. van dienst was onder de roepnaam B. 231, toen ze radiofonisch gevraagd werden bijstand te leveren aan B. 232. Via de FOCUS-applicatie zagen ze alle informatie over de interventie. Ze gingen ook de antecedenten van A. na en S. verklaart dat niets op fysiek gevaar wees, maar dat ze wel opmerkten dat hij gekend was voor een zestal vermissingen. Ter plaatse werden ze op straat opgewacht door C. , die hen inlichtte over de situatie. Bij zijn herverhoor verduidelijkt S. dat ze er van uit gingen dat er in de studio een persoon in nood was. Daarom was later terugkeren, geen optie.

Aan de deur van het appartement van A. heeft K. meermaals aan S. gezegd dat hij achteruit moest gaan eens hij het slot verwijderd had. S. benadrukt dat het een erg smalle gang was. S. verklaart dat D. B. duidelijk kenbaar maakte dat ze van de politie waren en dat ze naar binnen zouden gaan. Ook S. probeerde met A. te communiceren. K. had zijn pepperspray losgemaakt, voor het geval dat noodzakelijk zou zijn. S. heeft het slot vervolgens in een 30-tal seconden verwijderd. S. vermoedt dat A. dat gehoord moet hebben. S. heeft de deur, tegen de afspraak in, geopend. S. vroeg aan A. waarom hij de deur niet opende en S. verklaart dat er tussen S. en A. oogcontact was. K. zei dat S. achteruit moest gaan. Op dat ogenblik zag S. dat A. een mes in zijn rechterhand had. Het mes was naar beneden gericht en had een lemmet van 20 à 30 cm. Het mes was niet gekarteld. A. maakte twee keer een hakkende beweging in de richting van het hoofd van S. . De eerste hakbeweging kwam in het midden van het hoofd van S. terecht, de tweede beweging zag S. verdwijnen in de rechterkant van de hals. S. zakte een beetje ineen. Op dat ogenblik verplaatsten D. B. en C. zich en trokken D. B. en K. hun wapen. Zelf kon S. zijn wapen niet trekken omdat C. te dicht bij hem stond. Hij hield zijn hand wel op zijn wapen. Hij verklaart dat hij het als een gevaarlijke situatie beoordeelde en tweemaal “Schiet! Schiet!” riep, waarop het schot van D. B. onmiddellijk viel. Bij zijn herverhoor van 22 juni 2020 verduidelijkt S. dat tot het ogenblik van de messteken, geen enkele collega zijn vuurwapen in de hand had. Enkel K. had zijn pepperspray in de hand.

S. verklaart verder dat K. het appartement vervolgens is binnengegaan en daarbij S. passeerde. S. is hem onmiddellijk gevolgd met getrokken wapen. In het appartement was het erg donker, waardoor hij zijn zaklamp heeft aangedaan. Na hem is ook D. B. binnengegaan, terwijl C. zich ontfemde over S. . A. stapte achteruit, met zijn gezicht naar hen. S. zag geen bloed, waardoor hij de impact van het schot in de gang niet kon inschatten. A. had nog steeds een mes in zijn rechterhand, maar het lemmet wees intussen omhoog. K. sommeerde hem om het mes te laten vallen, maar A. reageerde daar niet op. Zowel K. als S. hielden hun wapen gericht op A. , die gefocust bleef op K. . Op een bepaald moment zet A. twee à drie stappen voorwaarts, met het mes op schouderhoogte. K. riep dat hij moest blijven staan want dat hij anders zou schieten. Er kwam geen reactie, waarna K. tweemaal heeft geschoten. A. zette enkele stappen achteruit, bleef het mes op schouderhoogte houden en naar K. kijken. S. zag geen bloed. A. reageerde niet op de sommaties om zijn mes te laten vallen. S. deelde aan K. mee dat hij zou vuren op de benen van A. indien A. opnieuw zou aanvallen. A. fixeerde zich vervolgens op S. en kwam zijn richting uit. S. richtte op de knie van A. en na zijn schot, viel A. onmiddellijk op zijn buik op de grond. Het mes lag ter hoogte van A. ' linkerschouder. S. heeft het uit veiligheidsoverwegingen weggeschoven in de richting van de zetel. Ze hebben A. vervolgens omgedraaid en S. stelde drie schotwonden vast die hij probeerde te stelpen met hemden die op de tafel lagen. Er kwam niet veel bloed uit de wonden. Op dat ogenblik ademde A. nog. K. verwittigde de meldkamer, waarna S. vaststelde dat A. niet meer ademde ende reanimatie startte.

S. benadrukt verder dat (i) A. er duidelijk op uit was om mensen te verwonden en zijn handelingen (de aanval met het mes) tot vier keer toe herhaalde, (ii) het moeilijk werken was door de rommelige plaatsgesteldheid en (iii) hij er bewust voor koos om geen gebruik te maken van de pepperspray om te vermijden dat zij ook gecontamineerd zouden worden. S. verklaart dat hij van de verantwoordelijke van de schietstand vernomen heeft dat er maar 11 patronen in zijn wapen zaten en stelt formeel dat hij maar één keer geschoten heeft. Hij weet niet of hij de drie ontbrekende patronen verloren is of dat hij er destijds onvoldoende gekregen heeft.

Bij zijn herverhoor van 22 juni 2020 benadrukt S. dat ze na de aanval op S. het appartement van A. zijn binnengegaan omdat (i) A. geraakt kon zijn na het eerste schot of naar binnen gegaan kon zijn om nieuwe wapens te nemen en (ii) ze niet wisten of er nog derden in het appartement waren. Hij herhaalt

dat hij in zijn perceptie maar één keer gevuurd heeft. Bij zijn herverhoor van 3 augustus 2021 stelt S. dat hij zich nog steeds niet kan herinneren dat hij vier keer geschoten heeft; hij wist ook niet dat hij naar de borst van A. geschoten heeft. In zijn perceptie en beleving heeft hij één keer naar de benen geschoten.

1.4. Zoeking naar het mes

1.4.1.

In het appartement worden verschillende messen aangetroffen op het keukenaanrecht. Op de vloer in de omgeving van het raam ligt een messenslijper met afgebroken handvat onder een soort deken. Bij de tactische zoeking in de studio van A. wordt geen mes aangetroffen dat weggevoegen, -gevallen, -gegooid of weggelegd werd. Er wordt een stuk van een mes aangetroffen tussen enkele magazines en schriften en in een schuiflade van de keuken wordt een soort vleesmes aangetroffen. Bij de huiszoeking worden -verspreid over de vloer van het woongedeelte van het appartement- gele stukken plastic aangetroffen die van een handvat lijken te zijn en in een zwart etui in de kast wordt een afgebroken mes aangetroffen. Uit de resultaten van het DNA-onderzoek blijkt dat het aangetroffen DNA op de fragmenten van het gele handvat niet overeenstemmen met het DNA-profiel van S. .

Vierde beklaagde S. verklaart op 22 juni 2020 dat de messenslijper het mes zou kunnen zijn, maar hij is er niet zeker van. Over de andere in het appartement aangetroffen messen, twijfelt hij. Hij acht het mogelijk dat iemand het mes verlegd heeft, nadat hij het van A. had weggeschoven. Zelf was hij minutenlang bezig met de reanimatie van A. waardoor hij er geen oog voor had. Volgens D. B. kan de messenslijper het gebruikte mes niet zijn. Van een mes met wit/zwart handvat is hij zeker dat dat niet het mes was, van een mes met wit/geel handvat weet hij het niet. K. verklaart dat de messenslijper hem niets zegt, ook de andere aangetroffen messen zijn volgens hem niet het mes dat door A. gebruikt werd.

1.4.2.

Ambulanciers N. E. en M. V. H. en MUG-arts P. S. verklaren dat zij geen mes of kogelhulzen hebben opgemerkt of verplaatst tijdens hun reanimatiepogingen. Ze hebben na de interventie wel hun afval meegenomen, maar daarbij werd niets anders meegenomen of verplaatst.

1.5. Toxicologisch onderzoek

1.5.1.

Uit het toxicologisch onderzoek blijkt dat A. zich in een staat van acute intoxicatie (dronkenschap) bevond. De deskundige noteert dat de aanwezigheid van fase-2 metabolieten van alcohol bij A. wijst op een problematisch alcoholgebruik en/of alcoholisme. De deskundige besluit dat behoudens de symptomen veroorzaakt door een toestand van dronkenschap (alcohol) en het mild stimulerend effect veroorzaakt door nicotine (legaal genotsmiddel), er geen elementen zijn om ervan uit te gaan dat het gedrag en/of bewustzijn van A. nog door andere psychotrope stoffen zou beïnvloed zijn geweest op het ogenblik van de feiten en het overlijden.

1.5.2.

Verder blijkt uit het toxicologisch onderzoek dat het bloedstaal van C. diazepam en nordiazepam bevat. Diazepam is een geneesmiddel dat gebruikt wordt als anxiolyticum en hypnoticum en wordt voorgeschreven bij slapeloosheid, angst, spasticiteit, epilepsie en convulsies. De therapeutische concentratie van diazepam ligt tussen 125 en 500 ng/ml. De teruggevonden bloedconcentratie van 15,3 ng/ml bevindt zich in het sub-therapeutisch gebied. Daarnaast werd het bloedstaal positief bevonden voor 8-chlorotheopylline, een stimulerend middel. In België is 8-chlorotheophylline niet gecommercialiseerd, maar het product kan aangekocht worden via het internet en kan mogelijk misbruikt worden omwille van zijn stimulerende effecten.

C. verklaart dat zij medicatie neemt op voorschrift van haar huisarts. Zo neemt zij al jaren een magistrale bereiding die haar initieel werd voorgeschreven door haar vroegere huisarts dokter V. die geneesheer voor de politie was. Zij weet niet welke bestanddelen deel uitmaken van de medicatie, maar de stoffen

die aangetroffen werden in haar bloed kunnen volgens haar enkel afkomstig zijn van deze medicatie. Ze verklaart dat haar huisarts haar op geen enkel moment enige beperking heeft opgelegd die een invloed kan hebben op haar dienstuitvoering. Zowel haar vorige huisarts als haar huidige huisarts weten dat zij werkt als politie-inspecteur.

1.6. Autopsie, ballistisch onderzoek en wedersamenstelling

1.6.1.

Uit het ballistisch onderzoek blijkt dat er acht keer gevuurd werd:

- één patroon werd verschoten uit het pistool van C. , waarbij de huls geblokkeerd zat in het wapen;
- één patroon werd verschoten door D. B. , waarbij de huls werd aangetroffen in de hal;
- twee patronen werden verschoten door K. , waarbij de hulzen werden aangetroffen in het appartement;
- vier patronen werden verschoten door S. , waarbij de hulzen werden aangetroffen in het appartement.

De waargenomen schotbeschadigingen, zowel naast de toegangsdeur als in het schuifraam vormen bewijs van schoten waarvan de globale richting verloopt van vooraan (toegangsdeur) naar achteraan (schuifraam).

1.6.2.

Uit het autopsieverslag blijkt dat A. geraakt werd door vermoedelijk zeven schoten in de borst, rechterarm, geslachtsstreek en rechterknie. Er is sprake van acht schottrajecten, namelijk drie penetrerende trajecten (steekschoten) en vijf perforerende trajecten (doorschoten). Eén van de schoten in de rechterbovenarm zou gecorreleerd kunnen worden aan één van de schoten in de borst. Twee schoten in de borst hebben dodelijke inwendige verwondingen veroorzaakt:

- schottraject I (projectiel A) waarbij het hart aan de voorzijde volledig werd opengescheurd met vervolgens het ontstaan van een defect ter hoogte van de septale en posterieure wand van het linkerventrikel. Dit betreft een quasi-instantaan letaal letsel;
- schottraject VI (projectiel C) dat een intrathoracaal verloop kent met het doorboren van zowel de boven- als de onderkwab van de rechterlong, wat geleid heeft tot het optreden van een hemopneumothorax. Dergelijke letsels hebben geen instantaan overlijden tot gevolg, maar kunnen mits onvoldoende snelle medische interventie wel tot het overlijden bijdragen door een belangrijke ademhalingsbelemmering en inwendige verbloeding.

In het bijzonder kan gesteld worden dat er door schottraject I geen kans op overleving was en het overlijden quasi aansluitend volgde op het ontstaan van dit letsel. Daarnaast blijkt dat er, met uitzondering van een niet-ombloed huiddefectje ter hoogte van de linkerpink, geen noemenswaardige scherpe traumata op het lichaam weerhouden konden worden.

In het verslag van 11 augustus 2021 van gerechtsdeskundige dokter V., besluit de gerechtsdeskundige dat op basis van de medicolegale bevindingen niet uitgesloten kan worden dat A. (zij het zeer snel) na het oplopen van het dodelijke schot veroorzaakt door projectiel A, nog een begin van aanvalsbeweging zou kunnen hebben verdergezet. Het is zeer waarschijnlijk dat A. onmiddellijk of ten laatste binnen enkele seconden volledig handelingsonbekwaam was.

1.6.3.

De ballistisch deskundige noteert bij de autopsie van A. vijftien schotverwondingen, waarvan vijfingangswonden en één uitgangswonde in de borst, ééningangswonde in de oksel, ééningangswonde en twee uitgangswonden in de rechter bovenarm, een in- en uitgangswonde in de rechteronderbeen en in- en uitgangswonden in en onder de penis. Op de CT-scans worden drie kogels waargenomen die werden gerecupereerd bij de inwendige lijkschouwing, namelijk in de linkerzij, de rechterbovenarm en aan de rugzijde rechts. A. vertoont acht kogeltrajecten, namelijk drie steekschoten en vijf doorschoten. Eén doorschot aan de arm wordt in verband gebracht met een kogelbaan in de borst, waardoor er in totaal sprake is van zeven individuele kogelbanen.

Verder blijkt uit het ballistisch onderzoek dat er een deuk in de slotkast van de voordeur zit die wellicht afkomstig is van een kogelinslag. In de slotkast zit een vervormd stuk metaal dat volgens de ballistisch deskundige wellicht een restant van een kogel is. Van de kogelschilfer kan echter niet worden vastgesteld uit welk wapen dit werd afgevuurd.

1.6.4.

Door gerechtsdeskundige dr. V. werd op 4 augustus 2023 een deskundigenverslag opgesteld op basis van de wedersamenstelling, de ballistische analyse en na overleg met wapendeskundige D. C. van het NICC.

Wat S. betreft, besluit de gerechtsdeskundige, mede op basis van de resultaten van het medisch onderzoek van S. dat:

- de verklaring van S. dat hij ‘mes’ hoorde roepen toen de deur openging, iets geligs op zich afkomen, vervolgens een impact aan het hoofd voelde en bloedend op de grond viel, in overeenstemming kan zijn met de bij S. vastgestelde letsels en met de verklaringen van de aanwezige politie-inspecteurs;
- de verklaring van S. dat hij twee schoten in de hal gehoord heeft, in overeenstemming is met de ballistische bevindingen;
- er geen aanwijzingen zijn dat S. slachtoffer werd van ballistisch trauma.

Op basis van de wedersamenstelling, de autopsie en de ballistische analyse besluit de gerechtsdeskundige wat tweede beklaagde C. betreft dat haar verklaring dat zij in de inkomhal één keer gevraagd heeft met gestrekte arm toen A. voor de deur stond, compatibel zou kunnen zijn met de het aantreffen van een schotbeschadiging in de voordeur van het appartement.

Wat eerste beklaagde D. B. betreft, besluit de gerechtsdeskundige dat de verklaring van D. B. dat hij één schot heeft afgevuurd in de inkomhal, in overeenstemming kan zijn met het ballistisch onderzoek (tegen de deurlijst).

Wat derde beklaagde K. betreft, besluit de gerechtsdeskundige dat:

- de verklaring van K. dat hij vanuit de keuken twee schoten afgevuurd heeft, met enkele seconde tussen, dat hij een impact gezien heeft bij A. maar dat deze niet reageerde en dat A. bij het vuren in een aanvallende, wat voorovergebogen positie naar hem toekwam, schottraject I kan verklaren;
- op basis van de ballistische analyse gesteld kan worden dat zowel projectiel A als C (beiden aangetroffen in de romp van A.) afkomstig zijn uit het wapen van K. ;
- schottrajecten III en VI van projectiel C en schottraject I van projectiel A beiden werden afgevuurd in de richting van de rechterzijde van A. ;
- de positie van A. zoals blijkt uit de verklaringen van K. dat hij een eerste schot afvuurde op het ogenblik dat A. met getrokken mes in zijn richting stapte, het theoretisch mogelijk maakt om schottraject III op éénzelfde kogelbaan te zien als schottraject VI. Dit zou betekenen dat projectiel C schottrajecten III en VI veroorzaakte. De autopsie toonde aan dat dit schottraject als potentieel dodelijk beschouwd dient te worden indien er onvoldoende snelle medische hulp geboden kan worden (er valt nog enige handelingsbekwaamheid te verwachten na het oplopen van dit steekschot), wat kan passen bij de verklaring van K. dat hij A. zag terugdeinzen en opnieuw naar voren zag stappen. Op dat ogenblik zou K. een tweede schot gelost hebben, wat verklaard kan worden door schottraject I (projectiel A), waardoor er sprake was van een quasi instantane handelingsonbekwaamheid met zeer snel overlijden tot gevolg.

Wat vierde beklaagde S. betreft, besluit de gerechtsdeskundige dat:

- de verklaring van S. dat hij als laatste een schot heeft afgevuurd naar de benen van A. nadat A. een nieuwe voorwaartse beweging maakte en dat A. nadien is neergevallen, bevestigd wordt door D.

B. en K. maar niet verenigbaar is met het ballistisch onderzoek waaruit blijkt dat er vier hulzen verschoten werden met het wapen van S. ;

- het afvuren van een schot door S. in de richting van de benen, een verklaring zou kunnen bieden voor schottraject VII doorheen het rechteronderbeen;
- er geen verklaring voorligt voor het ontstaan van schottraject II (steekschot in de rechterarm met projectiel B), volgens ballistisch onderzoek zijn er aanwijzingen dat projectiel B werd afgevuurd met het wapen van S. .

De gerechtsdeskundige besluit tenslotte dat er onduidelijkheid blijft bestaan over het ontstaan van enkele kogelbanen, die het best verklaard lijken te worden door de uit het wapen van S. afgevuurde projectielen. Er zijn geen overtuigende aanwijzingen dat de afgevuurde projectielen uit de wapens van D. B. en C. het lichaam van A. geraakt hebben. De acht schottrajecten in en door het lichaam van A. kunnen bijgevolg door maximaal zes projectielen veroorzaakt zijn. Indien projectiel C aanleiding gaf tot schottrajecten III en VI, zijn er nog zes schottrajecten die verklaard moeten worden door de vijf overige projectielen:

- een mogelijke verklaring is dat twee schottrajecten veroorzaakt zijn door één projectiel. Gezien het zeer dynamisch zijn van de armen, kunnen hier geen zekerheidsuitspraken over gedaan worden;
- een andere mogelijke verklaring is dat het schottraject doorheen de genitale regio (dat een beduidend kleinere diameter had) verklaard zou worden door een fragment van een projectiel. Dit kan niet uitgesloten, noch bevestigd worden gezien niet alle projectielen werden aangetroffen.

1.6.5.

Wapendeskundige D. C. besluit in zijn verslag van 9 augustus 2023 dat er technische aanwijzingen zijn voor twee schoten, afgevuurd in de inkomhal. Zowel C. als D. B. verklaren er een schot afgevuurd te hebben. De overige schoten werden afgevuurd in de studio van A. . Wat de op het lichaam van A. aangetroffen anatomische kogelbanen betreffen:

- schottraject I (kogel A) kan verklaard worden op basis van de wedersamenstelling, namelijk als het tweede schot van K. ;
- schottrajecten III en VI (kogel C), kunnen verklaard worden op basis van de wedersamenstelling, namelijk als het eerste schot van K. ;
- schottraject II (kogel B) wordt niet verklaard uit de wedersamenstelling;
- schottraject IV wordt niet verklaard uit de wedersamenstelling, maar gezien de richting is ze suggestief voor een impact bij geheven arm;
- schottraject V wordt niet verklaard uit de wedersamenstelling;
- schottraject VII kan mogelijk verklaard worden uit de wedersamenstelling en gezien de richting en lokalisatie is dit schottraject suggestief voor een frontale confrontatie waarbij de richting van het been in het verlengde van het schottraject ligt;
- schottraject VIII wordt niet expliciet verklaard uit de wedersamenstelling, maar is suggestief voor een frontale confrontatie.

1.6.6.

Wat het schottraject doorheen de genitale regio betreft, werd een kruitsporenonderzoek uitgevoerd. De gerechtsdeskundige merkt in het verslag op dat de schatting van de schootsafstand sterk bemoeilijkt werd door het feit dat het gaat om een incident waarin meerdere schoten op A. zijn afgevuurd. De zich in de omgeving bevindende kruitrestdeeltjes kunnen zich op de broek van A. hebben afgezet, wat een onderschatting van de schootsafstand zou opleveren. De gerechtsdeskundige besluit dat het waarschijnlijker lijkt dat de kogel het lichaam van A. penetreerde vanop lange afstand (meer dan 30 cm) en/of dat er een object (zoals een deur) tussenliggend aanwezig was dan dat de kogel het lichaam penetreerde vanop kortere afstand zonder dat er een object tussenliggend aanwezig was. Door het contaminatierisico kan geen precieze omschrijving van de sterkte van de ondersteuning van deze hypothese door de resultaten geschat worden.

1.6.7.

Op de scan van de voordeur van het appartement van A. worden geen metalen restanten vastgesteld. Uit de daaropvolgende herevaluatie van de resultaten door het NICC blijkt dat er rekening mee dient te worden gehouden dat de niet-teruggevonden kogel de deur geperforeerd heeft. Het is niet mogelijk met zekerheid te stellen of (het restant van) de niet-teruggevonden kogel A. getroffen heeft. In de hypothese dat dit wél het geval zou zijn, komen kogelbanen IV (onder voorwaarde van laag gezeten slachtoffer en houding van de rechter bovenarm) en VIII technisch gezien in aanmerking. In de hypothese dat de niet-teruggevonden kogel A. niet getroffen heeft, verandert dit niets aan de eerdere resultaten.

1.7. Analyse van de opleiding en training in geweldsbeheersing voor personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten

1.7.1.

In omzendbrief GPI 48 van 17 maart 2006 worden kenmerken van de opleiding en training in geweldsbeheersing voor personeelsleden van het operationeel kader van de politiediensten besproken. Zo vermeldt de omzendbrief onder meer dat het personeel dient te leren anticiperen (de gevaren herkennen, de risico's inschatten, zich niet laten verrassen teneinde het geweld te beperken alvorens het zich ontwikkelt en het bestrijden met de meest aangepaste middelen) en dient te leren zich te beschermen (gebruikmaking van dekking, optimaal gebruik van beschermingsmiddelen en bewapening).

1.7.2.

In het kader van het aspect 'mesretentie' binnen de opleiding en training geweldsbeheersing van Campus V. verklaren J. S. (specialist geweldsbeheersing met vuurwapen) en O. M. (specialist geweldsbeheersing zonder vuurwapen) dat: - er in de basisopleiding een aantal technieken worden aangeleerd om een aanval met een mes, die bij verrassing wordt uitgevoerd, af te weren. Deze technieken zijn weinig werkzaam en hebben pas effect mits voldoende training;

- en mes dat vanop korte afstand tegen een persoon gebruikt wordt, een dodelijk wapen is;
- een belangrijk aspect bij de dreiging met een mes het creëren van een veilige afstand is ten opzichte van de persoon van wie het gevaar uitgaat;
- indien de opponent een mes of stekend voorwerp in de hand heeft, de tussenkomende agenten hun vuurwapen in de hand moeten nemen en de persoon moeten sommeren het mes of stekend voorwerp te laten vallen;
- indien de opponent met het mes of stekend voorwerp zich verplaatst in de richting van de agenten of derden, er wordt aangeleerd om over te gaan tot het gebruik van het vuurwapen. Er dient gevraagd te worden tot de dreiging weg is en na ieder afgevuurd schot dient de agent de impact te evalueren;
- tijdens de opleiding wordt de Tueller-drill aangeleerd om uit de as van de dreiging te stappen. Indien dit onmogelijk is, dienen de agenten zich tussen het slachtoffer en de dreiging te plaatsen;
- in de basisopleiding worden vier lesuren besteed aan 'mesretentie-dwang zonder vuurwapen'. Daarbij worden een aantal technieken aangeleerd om aanvallen met een mes af te weren. Daarnaast wordt in de schietstand onder meer getraind op het maken van afstand met de opponent en het 'uitstappen';
- tijdens de scholingen Politie Interventie Technieken wordt getraind op een viertal scenario's waarbij messen of stekende voorwerpen gebruikt worden tegen de politie.

1.7.3.

M. V. , teamleider-coördinator van de opleidingscel geweldsbeheersing van PZ Antwerpen, geeft aan dat het gebruik van een stekend voorwerp als een lethaal wapen wordt beschouwd, wat het gebruik van een vuurwapen rechtvaardigt, in overeenstemming met art. 37 WPA. K. , C. en S. hebben in 2019 trainingen volgens omzendbrief GPI 48 gevolgd, in zowel 'handboeien, mesretentie en wapentransitie' als 'snijdende en stekende voorwerpen'. Bij de bespreking van de binnen PZ Antwerpen voorziene trainingen, maakt V. de opmerking dat deze technieken weinig werkzaam zijn als ze niet regelmatig getraind en onderhouden worden en dat de voorziene trainingen onvoldoende zijn voor de meeste personeelsleden om de technieken te kunnen toepassen zonder gevaar voor zichzelf.

2. Standpunt van burgerlijke partijen

2.1.

Burgerlijke partijen stellen (i) dat beklaagden onrechtmatig de woning van A. zijn binnengetroden, omdat daar geen noodzaak toe bestond en (ii) er vervolgens geen sprake kan zijn van wettige verdediging, gelet op de buitensporige, agressieve tussenkomst van beklaagden.

2.2.

Algemeen stellen burgerlijke partijen dat (i) beklaagden leugenachtige en niet-geloofwaardige -aan de resultaten van het onderzoek aangepaste- verklaringen hebben afgelegd die niet stroken met de vaststellingen, (ii) beklaagden niet onmiddellijk na de feiten werden afgezonderd, wat zorgt voor wederzijdse beïnvloeding en/of afstemming, (iii) de conciërge als getuige werd beïnvloed door de politie bij zijn herverhoor in 2025 na de passage van de ouders van A. in de media en (iv) beklaagden zich verschuilen achter ‘dissociatieve amnesie’ op basis van de eigen beweerde traumatische ervaringen.

2.3.

Verder beklemtonen burgerlijke partijen dat er enkel een zorg-gezondheidsvraag van de moeder van P. A. was, zodat er na zijn lokalisatie in het appartement een hercontactname moest gebeuren dan wel hulpverlening diende te worden opgestart. Zij zien een (eerste) fout in de onjuiste benadering na (i) de twee ‘tekenen van leven’ van P. A. (het horen van muziek en het -geagiteerd, niet agressief- roepen van “fuck you” en “go away”) na het herhaald aankloppen en het afzetten van de elektriciteit om (ii) vervolgens toch een beroep te doen op de conciërge (en niet zoals gebruikelijk op een slotenmaker) om het cilinderslot te verwijderen en (iii) versterking op te roepen om het appartement te kunnen betreden; hierbij zou geen rekening zijn gehouden met de psychologische toestand van A. .

Volgens burgerlijke partijen was er geen uitermate ernstig gevaar voor leven of lichamelijke integriteit van personen en hebben beklaagden gekozen voor de ‘gemakkelijke oplossing’ in plaats van dialoog of alternatieven, waaronder contact met hulpverlening of de ouders.

2.4.

Burgerlijke partijen betwisten een (gevaarlijke) aanvalsdad van P. A. op het ogenblik van het openen van de deur van het appartement.

Er is geen sprake van een mes of een stekend voorwerp, vermits (i) dit niet is teruggevonden, (ii) desbetreffend tegenstrijdige verklaringen en/of beschrijvingen door beklaagden werden gegeven en (iii) hiervan geen melding werd gemaakt bij de eerste contactnames met de terreinondersteuner en/of noodcentrale. Verder verwijzen burgerlijke partijen naar (iv) de minimale, oppervlakkige verwondingen bij conciërge S. , waarvoor verschillende, alternatieve verklaringen zijn, bijvoorbeeld dat deze afkomstig zijn van het omgeplooid slotplaatje tegen zijn hoofd en/of de schroevendraaier van S. waarmee hij zichzelf heeft verwond en (v) de paniekerige houding van C. bij de radioberichtgeving en de resultaten van het toxicologisch onderzoek.

Samenlezing van het voorgaande en de ballistische verslagen toont volgens burgerlijke partijen aan dat er geen gevaarlijke situatie voorhanden was, wat maakt dat de twee schoten in de gang door D. B. en C. , hiertoe aangemaand door S. , niet noodzakelijk of disproportioneel waren.

2.5.

Volgens burgerlijke partijen is P. A. , na de eerste twee schoten in de gang, het appartement terug ingelopen en gaat er op dat ogenblik evenmin enige dreiging van hem uit. Beklemtoond wordt (i) het niet aantreffen van een mes of stekend voorwerp en de verschillende beschrijvingen hiervan, (ii) de plaatsgesteldheid en het aantreffen van het lichaam van A. , dieper in de kleine ruimte van het appartement, (iii) de bevindingen van de gerechtsdeskundige dat het quasi onmogelijk is dat A. -na het eerste schot van K. - nog intentionele handelingen of een aanval zou hebben kunnen stellen, vermits het schot instant binnen drie seconden dodelijk was, (iv) de snel opeenvolgende schoten die in strijd zijn met de bewering van het herhaald sommeren van het slachtoffer, (v) de niet verklaarde (bijzondere)

schottrajecten -vooral van S. - en (vi) het aantreffen van een huls in de rode reiskoffer, waaruit burgerlijke partijen afleiden dat het slachtoffer niet rechtstond, maar eerder aan het raam, gehurkt op de knieën zat en in de rugflank werd geschoten.

Het verhaal van beklaagden in verband met de aanval door P. A. , die bedreigend en voorovergebogen stappen voorwaarts zet met een mes in de hand en niet reageert op hun aanmaningen, is volgens burgerlijke partijen pertinent onjuist en geeft minstens geen verklaring voor alle schoten of schottrajecten. Er is bijgevolg geen verantwoording voor de schoten want er blijkt geen ogenblikkelijke noodzakelijkheid van verdediging; P. A. wilde integendeel de confrontatie vermijden.

Burgerlijke partijen stellen zich nog de vraag waarom (i) geen pepperspray of wapenstok werd gebruikt vermits dit een beter alternatief was geweest, (ii) de politie niet gewoon is weggegaan en (iii) er wordt gelogen over het aantal schoten. De fascinatie voor messen betreft een post-factum redenering die verwijst naar een incident in Griekenland, waarvan de politie niet op de hoogte was.

3. Vordering van het Openbaar Ministerie

Het Openbaar Ministerie reconstrueert ter terechtzitting de feitelijke omstandigheden in die zin dat beklaagden de wettige verdediging prima facie aannemelijk maken. Het Openbaar Ministerie stelt niet te kunnen aantonen dat de voorwaarden van artikel 416 Sw. niet vervuld zijn en vraagt bijgevolg de vrijspraak van beklaagden op basis van het vermoeden van onschuld en twijfel die speelt in het voordeel van beklaagden.

Het Openbaar Ministerie beklemtoont dat er geen volledige zekerheid is over de juiste dynamiek en volgorde; er zijn geen camerabeelden of onafhankelijke getuigen doch enkel de verklaringen, de plaatsgesteldheid en de verslagen van de deskundigen in het strafdossier.

4. Standpunten van beklaagden

4.1.

Alle beklaagden vragen de vrijspraak, minstens op basis van de rechtvaardigingsgrond van artikel 416 Sw., de wettige verdediging. Zij benadrukken te hebben gehandeld conform de artikelen 37 en 38 WPA, nadat beslist werd om het appartement van P. A. te betreden op basis van stilzwijgend hulpgeroep, overeenkomstig artikel 27 WPA, dan wel artikel 1, 2de lid, 4° Huiszoekingswet. Alle beklaagden betuigen hun spijt, wat evenwel niet als een schuldbekentenis mag worden beschouwd.

Eerste en tweede beklaagde D. B. en C. vragen de vrijspraak omdat zij geen slagen en verwondingen hebben toegebracht resp. niet het dodelijke schot hebben gelost. Derde beklaagde K. baseert zich ondergeschikt op putatief noodweer en feitelijke dwaling, wat opzet uitsluit.

4.2.

D. B. en C. hebben eerst nazicht gedaan naar de feitelijke situatie van P. A. naar aanleiding van de ongeruste telefonische oproep van moeder N. B. over haar meerderjarige zoon, die kampte met bepaalde psychische problemen.

Ter plaatse kan geen rechtstreeks contact met of antwoord van P. A. worden bekomen; er is - na verloop van tijd- wel sprake van muziek en de geagiteerde woorden “fuck you” en “go away”. Vervolgens wordt, in overleg met de terreinondersteuner, beslist om (i) de deur te (laten) openen via tussenkomst van de conciërge (tijd- en kostenbesparend) en (ii) versterking in te roepen van K. en S. om de veiligheid van de collega's te garanderen en het SRT-team kennelijk niet beschikbaar was. Beeldvorming via de ziekenhuizen en buurtonderzoek was gebeurd.

Gelet op de oproep van de moeder, die onmiddellijk ernstig werd genomen, moesten beklaagden zich persoonlijk vergewissen van de toestand van P. A. en een vaag teken van leven volstond niet. Aldus werd de woning rechtmatig betreden.

4.3.

Alle beklaagden spreken vervolgens van een aanval, een acute dreiging voor de conciërge S. , zichzelf en/of de collega's, op het moment dat de deur opengaat en er twee keer met een mes wordt uitgehaald naar het hoofd van de conciërge, die roept van de pijn en hevig bloedt in het gezicht. Zulks blijkt volgens de verdediging ook uit de verklaringen van S. , de foto's en de beschrijving van de verwondingen. D. B. en C. trekken hun wapen.

Bij de tweede uithaal, wordt geroepen "mes, mes" en "schiet, schiet godverdomme". D. B. en C. hebben beiden beslist om te schieten en zagen zich op die manier bevestigd in hun eigen beoordeling van de situatie, met name dat de integriteit van derden (en zichzelf) in gevaar was; zij hebben niet te snel geschoten en hebben het slachtoffer ook niet geraakt. Er is gewettigd gebruik van geweld en een vuurwapen op basis van de artikelen 37 en 38 WPA en er is slechts een marginale rechterlijke toetsing mogelijk. Vervolgens gaan beklaagden binnen in het appartement op basis van heterdaad.

4.4.

D. B. , K. en S. geven aan dat vervolgens A. (i) gefixeerd is op K. , die als eerste het appartement binnen gaat en (ii) nog steeds een mes in zijn hand heeft. K. sommeert hem om het mes te laten vallen, wat niet gebeurt, waarop K. een eerste keer schiet met impact maar zonder veel gevolg of reactie bij A. , die nogmaals een voorwaartse beweging maakt, waarop K. een tweede -dodelijk- schot lost.

Beklaagden verwijzen naar het verslag van dr. V. waaruit blijkt dat (i) de verklaring van K. compatibel is met de vastgestelde verwondingen, gekoppeld aan de ballistische resultaten, (ii) er geen sprake is van schoten in de rug door K. of S. en (iii) het theoretisch mogelijk is dat het schottraject door de rechterarm op eenzelfde kogelbaan kan worden gezien als het slachtoffer zich met de rechterarm in een geheven positie bevindt. S. vult nog aan dat het even duurt om te kunnen stoppen met vuren en kogelbanen kunnen gewijzigd worden door een dodelijk schot. Dat sommige kogelbanen (schoten van S. na het dodelijk schot van K.) niet verklaard kunnen worden, betekent volgens beklaagden niet dat er leugens worden verkondigd of er gecolludeerd is. Alles verliep heel snel en er wordt ook verwezen naar wetenschappelijk onderzoek in verband met het gebrek aan herinnering waarbij de hersenen bepaalde gebeurtenissen anders capteren. Er moest zeer snel gehandeld worden om de dreiging te neutraliseren.

4.5.

Dat beklaagden verschillende beschrijvingen (qua lengte) van het mes geven toont volgens de verdediging aan dat hun verklaringen juist niet op elkaar zijn afgestemd; hun verklaringen zijn consistent en coherent en het is onmogelijk om alle details af te stemmen.

Dat geen mes (met DNA van de conciërge S.) werd teruggevonden sluit een aanval niet uit en betekent ook niet dat er disproportioneel geweld is gepleegd, gezien er in het appartement wel degelijk verschillende messen werden aangetroffen alsook stukken van een handvat. Bijkomend is er wel onmiddellijk over een mes en steekwonden gesproken in de radiocommunicatie-meldingen.

4.6.

Alle beklaagden verwijzen naar de aangeleerde technieken inzake onder meer mesretentie (dodelijk wapen) om het standpunt van burgerlijke partijen dat er alternatieven waren (weggaan, pepperspray, wapenstok of uitstappen, enkel opportuun als men er van uit gaat dat het slachtoffer ongewapend is) te weerleggen. Volgens beklaagden moeten aanval en verweermiddel niet hetzelfde zijn om proportioneel te zijn.

Tot slot moet men zich plaatsen op het moment van de feiten; beklaagden waren oprecht overtuigd van het gebruik van een mes. Als later blijkt dat het niet juist was en deel uitmaakte van een subjectieve beleving of ingebeelde noodsituatie, dan wordt een beroep gedaan op putatief noodweer en artikel 2 EVRM.

5. Beoordeling door de rechtbank

5.1.

Op basis van de elementen in het strafdossier weerhoudt de rechtbank vooreerst volgende elkaar kort opvolgende fasen bij de interventie:

1. de evaluatie van de toestand ter plaatse door D. B. en C. , op uitdrukkelijke vraag en bezorgdheid van de moeder; ze kloppen aan de deur, proberen contact te maken met P. A. , bevragen ziekenhuizen en hebben contact met de conciërge; hierop volgt in eerste instantie geen enkele reactie maar na verloop van tijd wel muziek en bepaalde uitlatingen met een minstens geagiteerde ondertoon (“fuck you” en “go away”) van een man in het appartement;
2. de beslissing om op basis van stilzwijgend hulpgeroep het appartement binnen te gaan met een oproep tot versterking;
3. tijdens het openen van het deurslot door de conciërge volgt een eerste (beweerde) aanvalsdad op de conciërge, met een mes of stekend voorwerp door een man van achter de toegangsdeur van het appartement;
4. de twee schoten in de gang gelost door D. B. en C. ;
5. de beslissing om op basis van heterdaad het appartement binnen te gaan;
6. de zes schoten in het appartement naar aanleiding van een tweede (beweerde) aanvalsbeweging van P. A. (twee keer gevraagd door K. en vier keer door S.), met het overlijden van P. A. tot gevolg;

5.2.

De rechtbank is van oordeel dat rechtmatig en wettig werd beslist om zich toegang te verschaffen tot het appartement naar aanleiding van de onbeantwoorde contactpogingen ingevolge de ernstige hulpvraag van de moeder. Op basis van artikel 1, 4° Huiszoekingswet van 7 juni 1969 resp. artikel 27 van de wet 5 augustus 1992 op het politieambt (WPA) mogen politieambtenaren steeds een voor het publiek niet-toegankelijke plaats betreden wanneer hieruit een oproep komt, alsook in geval van ernstig en nakend gevaar voor rampen, onheil of schadegevallen of wanneer het leven of de lichamelijke integriteit van personen ernstig wordt bedreigd. Die bevoegdheid dient ruim te worden uitgelegd, in die zin dat het volstaat dat er sprake is van omstandigheden die als een verzoek tot hulp kunnen worden geïnterpreteerd of laten vermoeden dat een tussenkomst vereist is (zie: KI Gent, 31 oktober 2017).

De rechtbank leidt die omstandigheden, het ernstig verzoek tot hulp en tussenkomst, af uit de samenlezing van (i) de inhoud van de hulpoproep van de moeder, die sinds 2 weken geen contact had met haar meerderjarige, psychisch getroebleerde zoon en (ii) het relaas van de conciërge dat overeenstemt met (iii) de gelijkkluidende verklaringen van D. B. en C. over de feitelijke toestand ter plaatse en het gebrek aan persoonlijk contact met A. , zodat (iv) de dringende interventie naar het welbevinden van A. niet zonder meer kon worden afgeblazen.

Beklaagden moesten zich effectief vergewissen van de reële fysieke en psychische gezondheidstoestand van P. A. resp. de toestand in het appartement en bij gebrek aan uitsluitel hieromtrent werd ook versterking -vanuit een beveiligingsfinaliteit- gevraagd. Anders of aarzelend optreden zou een inbreuk betekenen op de basispolitiezorg en mogelijk ook anderen in gevaar brengen.

De kritiek van burgerlijke partijen (dat ‘twee tekenen van leven’ volstonden) mist feitelijke en juridische grondslag en kadert niet in de initiële oproep van de burgerlijke partijen tot (een beweerd eerder beperkte) politionele tussenkomst. Gezien de kennis van de psychische toestand van P. A. werd een interventie met grondig nazicht van veiligheid en welbevinden vooropgesteld naar aanleiding van de terechte bezorgdheden en ongerustheid van de ouders van A. .

5.3.

Vervolgens maken beklaagden aannemelijk dat er een (eerste) aanvalsdad heeft plaatsgevonden ten aanzien van conciërge S. . Beklaagden hebben desbetreffend een aanvoeringslast en moeten die bewering enigszins aannemelijk maken, wat inhoudt dat zij op een wijze die niet elke geloofwaardigheid mist aanvoeren dat de voorwaarden vervuld zijn voor deze rechtvaardigingsgrond, namelijk een ernstige en actuele onrechtmatige aanranding en een noodzakelijk en evenredig verweer, zonder dat zij dit ook moeten bewijzen; indien zij slagen in die aanvoeringsplicht, wat onaantastbaar wordt beoordeeld door de rechter, staat het aan het openbaar ministerie of de burgerlijke partij te bewijzen dat de voorwaarden voor de ingeroepen rechtvaardigingsgrond niet zijn vervuld (in die zin: Cass. (2e k.) AR P.21.0815.N, 14 september 2021).

Er is sprake van wettige verdediging als rechtvaardigingsgrond, wanneer een persoon, ter verdediging van zichzelf of van een ander, een onrechtmatige aanval afweert door middel van slagen, verwondingen of doodslag. De aanval moet ernstig, effectief begonnen, dreigend en onrechtmatig zijn en gericht tegen personen. De verdediging moet ogenblikkelijk noodzakelijk zijn, plaatshebben vóór of tijdens de aanval en moet in verhouding staan tot de aanval.

Op basis van het strafdossier stelt de rechtbank vast dat de conciërge wel degelijk verwondingen heeft opgelopen, met ernstig bloedverlies tot gevolg. Dergelijke concrete verwondingen wijzen zonder meer op een onrechtmatige aanvalsdad van een man die kennelijk niet opgezet was met de komst van de politie en onder invloed van alcohol bleek. De verklaringen van beklaagden én de conciërge zijn in die zin consistent en coherent, met name dat er sprake is van een mes, een scherp voorwerp of steekwapen, van plastic, van geel/oranje/witte kleur of gelijkaardig, waarmee twee keer werd uitgehaald (met een hakkende, krachtige stootbeweging), bij het opengaan van de deur na het verwijderen van het cilinderslot en het deurslotplaatje door de conciërge. Gelijkaardige verwondingen konden nog worden toegebracht.

Minstens drie beklaagden, D. B. , C. en S. , die allen volgens de plaatsgesteldheid zicht hadden op de concrete situatie, hebben de situatie onmiddellijk als actueel gevaarlijk en levensbedreigend ingeschat.

De rechtbank stelt weliswaar vast dat het mes of voorwerp waarvan sprake in de verklaringen van de conciërge en beklaagden niet werd teruggevonden; het is onduidelijk ‘wat’ P. A. juist in de hand had, maar het staat wel vast dat hij ‘iets’ in de hand had waarmee de conciërge effectief werd verwond, met prima facie ernstig bloedverlies tot gevolg. Dat later blijkt dat de verwondingen niet levensbedreigend waren, met een beperkte arbeidsongeschiktheid doet aan deze eerste vaststellingen geen afbreuk; de verwondingen zijn zonder meer vastgesteld door beklaagden en mogen niet geminimaliseerd worden bij een post factum redenering.

Zulks blijkt verder ook uit (i) de aard van de verwondingen, (ii) de bijgevoegde foto's, (iii) de plaatsgesteldheid in de gang bij aankomst van inspecteur B. , (iv) de vaststellingen van het labo FGP, (v) de verklaringen van het medisch personeel en (vi) het deskundig verslag van dr. V., waarin wordt bevestigd dat de hechtingen van de (snij-)wonden (1,5 cm) samenvallen met het relaas van de feiten.

Dat de conciërge zichzelf zou hebben verwond is niet geloofwaardig en wordt niet ondersteund in het dossier. De rechtbank verwijst illustratief onder meer naar het naar binnen open draaien van de deur en het ontbreken van bloed op de swab van het deurslotplaatje. Enige meerwaarde van een officiële slotenmaker wordt hier evenmin aangetoond.

Anders dan burgerlijke partijen voorhouden, wordt in de eerste radiomeldingen in verband met het incident onmiddellijk melding gemaakt van een mes of wapen en een gevaarlijke situatie.

Het niet terugvinden van een dergelijk voorwerp of de beperkte verschillen in de details van de beschrijving ervan door beklaagden betekent niet dat er geen aanval is geweest. De rechtbank wijst er bovendien op dat geel/witte fragmenten van een handvat -dat gelijkenissen vertoont met het beschreven steekvoorwerp- werden aangetroffen in het appartement.

De rechtbank is van oordeel dat de twee schoten die in de gang door D. B. en C. werden gelost, als ogenblikkelijk noodzakelijk verweer op de ernstige gevaarlijke en potentieel dodelijke aanvalsdad of dreiging ten aanzien van de conciërge en/of zichzelf en/of de collega's dienen te worden beschouwd. Gezien het coherent feitenrelaas van beklaagden en de conciërge en de context was er geen andere, redelijke keuze mogelijk en kan het gebruik van het vuurwapen bijgevolg niet als disproportioneel maar wel als legitiem worden beschouwd.

Verder blijkt het weliswaar technisch mogelijk, maar kan het niet met zekerheid worden vastgesteld, dat een schot uit de inkomhal door de deur is gegaan.

Het strafonderzoek heeft evenmin aangetoond dat de afgevuurde projectielen uit de wapens van D. B. en C. het slachtoffer P. A. hebben geraakt. Dit wordt bevestigd in de analyse van dr. V. van 4 augustus 2023 dat er geen argumenten zijn om te stellen dat P. A. reeds een eerste schottrauma heeft opgelopen in de inkomhal/gang.

De rechtbank stelt bijgevolg vast dat geen van deze twee schoten verwondingen hebben toegebracht aan slachtoffer P. A. , zodat D. B. en C. worden vrijgesproken van mededaderschap aan de enige tenlastelegging omdat de constitutionele elementen van het misdrijf in hun hoofd niet vervuld zijn.

5.4.

Onmiddellijk na de twee schoten lopen K. , S. en D. B. achter A. het appartement binnen; zij betreden het appartement rechtmatig op basis van heterdaad, met name de vaststelling van agressie ten aanzien van de conciërge, het voortdurende gevaar en om zich tevens, verder te vergewissen van de toestand van A. , na de schoten in de gang (zie hiervoor ook: Cass. (2e k.) AR P.24.1750.N, 6 mei 2025).

In het appartement wordt vervolgens zes keer geschoten, twee keer door K. en vier keer door S. ; het tweede schot van K. is dodelijk. Beide beklaagden hebben niettemin P. A. geraakt.

Gezien (i) de afgelegde verklaringen, (ii) het voorgaande incident in de gang, waar K. en S. de conciërge S. hebben zien neersteken en (iii) de geschetste omstandigheden in het appartement, maken K. en S. aannemelijk dat er in het appartement een (tweede) aanvalsdad door P. A. volgt en niet werd ingegaan op de herhaalde sommaties. Het is geloofwaardig dat beklaagden het gehanteerde wapen wilden neutraliseren in de kleine, slecht verlichte, rommelige ruimte en P. A. kennelijk gefixeerd was (geraakt) op K. . Op dat ogenblik waren nog geen verwondingen zichtbaar.

Volgens de gelijklopende verklaringen heeft A. het wapen of een voorwerp in zijn rechterhand, draait hij zich om aan het raam en reageert hij niet op de bevelen van de politie. In weerwil daarvan zet hij, in een voorovergebogen houding, met het mes voor zich, meerdere stappen vooruit richting K. . K. lost vervolgens twee schoten op het bovenlichaam, waarop (i) A. zijn aanval telkens kortstondig staakt en achteruitdeinst maar (ii) kennelijk geen onmiddellijke impact (bloed, pijn of emoties) van het schot wordt opgemerkt en (iii) A. K. (en S.) blijft benaderen in een aanvallende, dreigende en voorovergebogen positie. S. geeft vervolgens aan dat hij een vuurlijn op de benen zal houden, wat ook effectief gebeurt.

Het gelijklopende relaas van K. en S. dat het slachtoffer ook nog een aanvalsbeweging heeft uitgevoerd na het eerste schot van K. (waarbij de rechterlong werd geraakt) wordt niet tegengesproken door de bevindingen van de deskundige dr. V., met name waar hij stelt dat de autopsie aantoont dat het schottraject als potentieel dodelijk (niet instantaan) dient beschouwd te worden maar dan wel pas indien er onvoldoende snelle medische hulp wordt geboden (er valt nog enige handelingsbekwaamheid te verwachten na oplopen van dit steekschot). Dit kan passen in de verklaring van K. die het slachtoffer ziet terugdeinzen en opnieuw naar voor ziet stappen en dan een tweede schot lost waardoor de pompfunctie van het hart instantaan uitvalt met zeer snel overlijden tot gevolg; het slachtoffer zal in elkaar stuiken en zeer snel komen te overlijden. Het tweede schot doorboorde het hart met quasi-instantaan overlijden.

Alle bij de autopsie beschreven letsels bevinden zich aan de voorzijde van het slachtoffer (er zijn geen bijzonderheden beschreven aan de rug) wat in combinatie met de schottrajecten suggestief (zelfs doorslaggevend) is voor een frontale confrontatie, wat de stelling van burgerlijke partijen dat A. met zijn rug gedraaid naar beklaagden achteraan in de studio of aan het raam zat, geknield of gehukt toen hij werd neergeschoten, minder aannemelijk maakt.

De stelling van burgerlijke partijen dat het eerste schot dodelijk was is evenmin overtuigend en in strijd met de bevindingen van de gerechtsdeskundige dr. V.; het tweede schot in het hart is dodelijk.

Hoewel beklaagden geen kennis hadden van een voorgaand incident met messen in Griekenland, maakt deze informatie, in combinatie met het aantreffen van een reeks messen op het aanrecht in de keuken of verstopt tussen magazines, een aanval met een mes zowel in de gang als vervolgens in het appartement, zeker meer aannemelijk. Zulks vindt ook bevestiging in het aantreffen van fragmenten van een geel handvat verspreid over de vloer van het woongedeelte en de vaststelling dat het slachtoffer eerst het keukengedeelte in het appartement moest passeren, zodat meerdere voorwerpen in aanmerking komen als potentieel aanvalswapen.

Dat ook K. en S. opteerden voor vuurwapengebruik kadert eveneens in de aangeleerde politietechnieken en de opleiding mesretentie; pepperspray of een wapenstok waren minder ingrijpend maar geen beter alternatief in huidige context. De geloofwaardige aanval met het mes op een korte afstand kon in de geschetste omstandigheden ogenschijnlijk enkel worden afgeweerd met vuurwapengebruik; er is overigens geen sprake van voorafgaand geduldig overleg maar het betreft integendeel een hectisch, dynamisch verloop van interactie en interventie met traumatische impact.

Dat meerdere schoten werden afgevuurd en bepaalde kogelbanen (vier maar geen zeven van de acht) niet volledig of eenduidig kunnen worden verklaard betekent niet dat er ipso facto disproportioneel geweld is gebruikt of leugenachtige verklaringen werden afgelegd. Enkele kogelbanen lijken het best verklaard door de vier afgevuurde projectielen uit het wapen van S., die zich weliswaar slechts één schot herinnert. Deze schoten geven onder meer aanleiding tot verwondingen bij A. aan het rechterbeen, de genitaliën en een schotbeschadiging onderaan het schuifraam, wat compatibel is met de verklaring van vuren naar de benen. Het slachtoffer was kennelijk niet verzwakt en had ogenschijnlijk geen verwondingen na het eerste schot van K.. Het staat vast dat S. vier keer en snel na elkaar heeft geschoten, in de vuurlijn van de benen, waarbij S. niet met zekerheid kon weten dat P. A. (reeds) dodelijk getrokken was.

Gelet op het voormelde is de rechtbank van oordeel dat K. en S. gewettigd en toelaatbaar gebruik hebben gemaakt van hun vuurwapen en hun optreden in verhouding is met het nagestreefde doel, met name het afweren van de (tweede) aanval van A. in het appartement en hem te proberen ontwapenen. Het is gerechtvaardigd dat het geweld (dodelijk) noodzakelijk was om het concreet gevaar af te wenden.

De rechtbank aanvaardt bijgevolg de rechtvaardigingsgrond van wettige verdediging in hoofde van beklaagden K. en S.. Zij worden vrijgesproken voor de enige tenlastelegging.

5.5.

Ten overvloede wijst de rechtbank erop dat uit niets blijkt dat, hoewel beklaagden niet ab initio werden afgezonderd (met risico op beïnvloeding) maar samen werden opgevangen door een lid van het stressteam, er ook effectief afspraken zijn gemaakt om niet-waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen binnen de vooropgestelde procedure.

5.6.

Hoewel het verlies van hun kind en broer dramatisch is voor de nabestaanden en burgerlijke partijen, kan de rechtbank niet anders dan vaststellen dat het overlijden van P. A. het gevolg is van een uitermate tragische samenloop van omstandigheden, die niemand heeft gewild.

De rechtbank kan in dit delicate dossier niet zonder redelijke twijfel vaststellen dat de vier beklaagden strafrechtelijk verantwoordelijk moeten worden gesteld voor het overlijden van P. A. .

Hierbij heeft de rechtbank zeker aandacht voor het immense verdriet, de pijn en emoties van de zeer betrokken ouders en nabestaanden, de beperkte leefkwaliteit en rem op hun sociaal welbevinden, de zware last van een jarenlang aanslepend onderzoek met grote financiële offers, ook met het oog op de nagedachtenis van P. A. , een talentvolle, maar psychisch getroebleerde jongeman, zuiver te houden.

Evenwel is ook de waarheidsvinding belangrijk voor de verwerking en het rouwproces, net zoals het vertrouwen in de juridische principes van de rechtstaat die willekeur moeten uitsluiten.

Zonder twijfel draagt elk van de betrokkenen dit ongetwijfeld voor de rest van zijn leven mee.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 1, 2, 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 37, 41 wet van 15 juni 1935

art. 1, 2, 3, 7 strafwetboek

art. 191 Sv 7

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van K. D. B. , M. C. , A. K. , R. S. , N. B. , R. A. , Vereniging zonder winstoogmerk L. M. en T. A. ,

Op strafgebied

Ten aanzien van K. D. B. , eerste beklaagde

Spreekt K. D. B. voor de tenlastelegging vrij en stelt hem buiten zake zonder kosten.

Ten aanzien van M. C. , tweede beklaagde

Spreekt M. C. voor de tenlastelegging vrij en stelt haar buiten zake zonder kosten.

Ten aanzien van A. K. , derde beklaagde

7

Spreekt A. K. voor de tenlastelegging vrij en stelt hem buiten zake zonder kosten.

Ten aanzien van R. S. , vierde beklaagde

Spreekt R. S. voor de tenlastelegging vrij en stelt hem buiten zake zonder kosten.

Legt de kosten van de strafvordering, belopende op 18.310,76 EUR, ten laste van de Staat.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vorderingen van burgerlijke partijen R. A. , N. B., T. A. en L. M. vzw ontvankelijk maar ongegrond.

Verwijst de burgerlijke partijen tot de kosten van hun aanstelling.

Dit vonnis is gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC10:

- P. Coppieters, rechter – voorzitter van de kamer
- R. Heerman, rechter
- N. Pepermans, kandidaat magistraat

en uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2025 door de voorzitter,
in aanwezigheid van, het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de
terechtzing,
met bijstand van griffier S. Van Hoeck.